

dertil tilstod de 15,000 Rd., voret ganske overordentligt, og de 15,000 Rd. ere nu aldeles ikke istand til at dække det Udgiftsbeløb, hvortil det oprindelig var bestemt at skulle benyttes. For Theateraaret 1867—68 beregnede man allerede, da man opgjorde Theatrets Budget, at Sædtillæget vilde medføre en Udgift, ikke af 15,000 Rd., som Theatret fik, men af 22,000 Rd., hvorved det vel maa erindres, at Theatret ikke kan gøre ved, at Capitelstarten bliver højere, naar det engang er forpligtet til at udrede dette Tillæg. Den virkelige Udgift dertil i Theateraaret i 1867—68 var imidlertid endog omtrent 26,450 Rd., og da Capitelstarten nu er sat, vide vi, at Udgiften i det næste Aar vil blive den samme, idet Capitelstarten nemlig medfører det højeste Sædtillæg, som der kan være Tale om, 2 Rd. pr. Tønde af det Beløb af Lønningerne, som er Gjenstand for Omskrivning til Sæd. Medens det nu altsaa staaer fast, at Theatret skal udrede dette Sædtillæg, er det, at man har borttaget det Beløb, der tildeels skulde anvendes dertil, og man har derved paa eengang tilintetgjort Balancen ved Theatret, ved det Institut, hvis oeconomiske Forhold man har meent kunde bringes til en fornuftig og befindig Ordning. Dette gaaer ikke an; Theatret vil derved blive bragt i en ødelagt, i en aldeles forstyrret Forfatning, medens vi ikke destomindre skulle vedblive at forhandle om det. Det er dog bedre at forhandle derom — og det maae vi jo dog i hvert Fald atter komme til i næste Rigsdagsamling — imedens dets Forhold endnu ere nogenlunde i Orden. Jeg veed nok, at man hertil vil sige: „Sa, men Theatret har jo et Overflud fra det sidste Aar, hvoraf det kan tage det fornødne Beløb.“ Det er imidlertid en egen Sag med dette Overflud. Naar man ikke betaler sin Gjæld og ikke gjør noget Afdrag paa den, saa kan man jo nok have Penge liggende i sin Kasse, der kunne synes at være et Overflud. Og overfor det antydede Overflud af en 22,000 Rd. staaer der ved Theatret en Gjæld, der egentlig skulde dækkes, som løber op til 43,000 Rd. Men derhos ligger det jo i Sagens Natur, uden at jeg nu skal gaae videre ind derpaa, at et

Theater maa have en Driftscapital, beregnet paa at dække mulige Uovereensstemmelser mellem Budget og Regnskab, og beregnet derhos paa de særlige Forhold ved Theatret, at det kun har Indtægter i en vis Deel af Aaret, men Udgifter hele Aaret igjennem. — Det er derfor vistnok ogsaa fuldkommen anerkjendt af de Fleste — og idetmindste er det da anerkjendt af den høitærede Minister — at der maa søges Hjælp for Theatret. Men er det da nu ikke naturligt at søge Regeraad imod et Saar, og at helbrede det der, hvor det er slaaet, det skulde man dog troe. Naar altsaa et vist Beløb er udsroget paa Theaterbudgettet, som Theatret ikke kan taale at taale, saa synes det naturligt at opføre det Udsroget der igen. Ministeriet har nu imidlertid ikke villet gaae denne Vej, og da vi dog vidste, at Ministeriet ansaae det for nødvendigt at faae raadet Bod paa den Stilling, der derved var fremkommen for Theatret, saa var jeg unegtelig nysgjerrig efter at vide, hvilken Vej det da vilde vælge at gaae, saameget mere, som jeg havde hørt Ytringer derom, som jeg ikke kunde forstaae. Nu have vi faaet Oplysning om denne Vej. Paa Forslaget til en Tillægsbevilling for det indværende Finantsaar har Ministeriet til dets 2den Behandling stillet et Forslag, der skal bøde paa Theatrets Underbalance, idet det har foreslaaet, at Theatret for det endnu løbende Aar skal være fritaget for at udrede Renter og Afdrag til Sorø Akademi, hvorved det antages at ville blive istand til at gjennemgaae det næste Aars vanskelige Forhold. Jeg vil nødig udtale mig stærkt herom — til Syvende og Sidst sniffer jeg nemlig dog, at Theatret maa blive hjulpet paa en eller anden Maade — men jeg kan dog i Virkeligheden ikke andet end udtale mig bestemt imod den Vej, som Ministeriet derved er slaaet ind paa, som aldeles forkeert. Og denne Forkeerthed kommer Regeringen kun til, fordi den eensidig holder paa, at Finantslovsforslaget ikke skal tilbage til det andet Thing; derfor vil den ikke søge Hjælpen, hvor den retteligt bør søges. Det er dog Noget, som der paa en vis Maade skal høre en kraftig Samvittighed til, at give en Bevilling paa en Tillægsbevillingslov for det indværende Aar